

Dvacáté narozeniny v roce 2006

aneb

*...a nevěřil by tomu svět,
jak rychle plyne dvacet let...*

Narozeniny č.20

5. - 8.5. 06

Tak už jsme tu zas. Já vím, od poslední výpravy uplynuly teprve 4 dny. Ale je to tak. Z toho však plyne, že máme zatraceně málo času na opravy a úpravy. A že jich zase bylo! Kromě toho provádíme takřka bleskové přestrojení mechaniky Michala a Přítelky. Je to od nás dost troufalé. Ale s vypětím a maximální vůlí to máme hotové ve čtvrtek ve 23.00. Uf, to byla honička!

Dig.

Dnešní výprava jsou obvyklé, každoroční Narozneniny. Náhražka za všechny ty narozneniny a svátky, které máme my všichni v průběhu roku, náhražka, díky které se nikdy na nikoho nezapomene. Letošní Narozneniny jsou ale něčím výjimečné. Jsou to totiž narozneniny kulaté, s číslovkou 20. Dvacet let co existuje Hells Tour, dalo by se ale také říct 20 let Digova ježdění. Za tu dobu se totiž mnohokrát kompletné vyměnilo osazenstvo, zůstal pouze Dig.

Vkt.

Sraz je opět situován na Vinohrady, tentokrát na osmnáctou hodinu. Odjezd bude v devatenáct. Jako první přijel Jarda. To je pra pra pradávňý člen, který se již mnoho let chystal uskutečnit slavný comeback a tímto jej realizuje. A hned začal zmatkem. Zarazilo ho, že neodjíždíme v šest. Dalo chvilku práce mu vysvětlit, že od jeho účinkování se leccos změnilo a že sraz není totéž co odjezd. Postupně přicházejí ostatní. Dnešní sestava: Jana, Jarda, Jarka, Viktor, Michal, Přítelka, Dig, Hanka. To to pěkně vyšlo.

Dig.

První přišel Jarda? Skutečně? No já nevím...

Na Vinohrady jsem totiž přišel společně s Jarkou tuším něco před pátou hodinou. Zazvonili jsme dole u zvonků, ale nebyla žádná odezva. Dig přece už doma být měl! Naštěstí ale šel nějaký pes se svou paničkou, která nás pustila dovnitř i přes mříž. Došli jsme po schodech do druhého patra, zazvonili na zvonec... A... nevěřte pohádkám.... nebyl konec. I když jsme mírně zmatení byli. Nedočkali jsme se žádné reakce. Jarka chtěla Digovi zavolat kde jako je a co máme dělat, ale já jsem se nabídnul, že zavolám já. Navíc mám taky Eurotel....

„Ahoj Digu, mohli bysme s Jarkou někdy dorazit? Kde vlastně seš?“ jsem se nenápadně, mírně zmateně ptal. Dostal jsem však docela šokující odpověď „Jsem doma“! To jsem tedy nečekal. „My jsme totiž tady na chodbě. Bylo by možný nám otevřít?“ Docela logická otázka. Nejistota, která z ní číší je snad alespoň trochu pochopitelná, vzhledem k situaci. Odpověď jakou jsem dostal mou zmatenost ještě posílila, z tónu Digova hlasu jsem si nebyl fakt jistý, na čem jsem „To si ještě rozmyslím!“

Naštěstí si to ale rozmyslel docela rychle a otevřel. Choval se ovšem tak, jako by nám býval ani otevřít nechtěl. Vůbec s námi nemluvil a šel do obýváku. Jako bychom tam nebyli, jako by nás ani neviděl. I Jarce to bylo divné, taky nevěděla co se to děje. Skoro jsem se ptal, jestli to je ještě Dig. Jestli ho třeba nevyměnili ufovní. Já jsem si šel ještě koupit něco na cestu na svlažení hrdla a balící papír. Po návratu jsem začal balit do bágglů. Zjistil jsem například, že v bágglech nemám tolik oblečení z minula, jak jsem si myslel. Musel jsem si tedy vystačit s tím, co jsem měl. Po chvíli přišel Michal s Radkou (označení Přítelka jako přítel českého jazyka odmítám používat). (Přítelka nemá být český novotvar, ale přezdívkou, kterou neúmyslně obdařil svou přítelkyni Michal. pozn. Dig.) **Začali balit i oni, prostoru měli navíc méně,**

protože neměli naše velkoobjemové batohy. Nějak to tam ale nacpali. Dorazila Jana a začala taky balit. Jo a taky přišel Digův kamarád Jarda, řečený Kachna. Že s námi taky pojede. (tou dobou už podruhé. Odskočil si na nákup). Někdo se zeptal, jestli si má vzít vestu. Samozřejmě ano, i když nebude podle Diga potřeba, protože i dneska dojedeme ještě za světla. Někdy po půl šesté dorazila Hanka a byla z práce docela vyčerpaná. Věci měla už zabalené, ale nějak jí scházela energie, takže se musela najíst. Jarka mezitím zabalila svoje dárečky, já jsem šel balit až nakonec. No a protože jsem se s tím flákal, tak mi Jarka šla pomoci. Moc se s tím teda nepárala.

Nevím jak se to stalo, ale najednou jsem zpozoroval, že není Michal s Radkou. A nejsou ani jejich kola. Snad šli trénovat či co. Odjezd se pořád nekonal, až to Michal dole zřejmě nevydržel a domácím telefonem se dotazoval co se děje, kdy se pojede. Vzal to tiskový mluvčí, teda já, ale neměl dostatek informací. Zbývalo mlžít. Naštěstí se ale informace rozhodla dostat svého jména. Odjezd hned. Tak jo. Kola na chodbu, bágly do výtahu, kola ze schodů. Obvyklý proces. Vkt.

Odjezd. Dneska včas. Jak to? Aha, nejede Tatranka. Tedy žádná zpoždění...

Dig.

Tatranka sice nejede, ale díky změnám v práci jsem já ta poslední co doráží na Vinohrady krátce před šestou hodinou. Ještě v rychlosti musím dobalit ať nezdržuji víc než je nutné. Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	725	0	0	21

Trasu tentokrát připravuju já a povedu nás přes Malešice, Dubeč, Uhřetěves, Kolovraty, Říčany do Světic.

Dig.

Cestou do Malešic se nějak zasekla Radka. Nějak jí to nejelo. Vždyť taky letos na kole ještě nebyla. To se dá pochopit. Jenže se pořád nějak vztekala. Zlobilo jí totiž kolo. Vkt.

Ano, samozřejmě. Protože když už nemůžeme, svedeme to na techniku a vynadáme tomu, kdo ji stavěl nebo opravoval. Je to přeci tak jednoduché. Dig.

Dojeli jsme až do Štěrbohol, za kterými jsme udělali krátkou přestávku na doplnění a současně vyprázdnění. Také jsem inicioval obléknutí našich krásných žlutých vest protože už začínalo být šero. Jenom Jarka se jako obvykle vzpouzela, přitom jí ta vesta tak sluší. Jako ostatně všem holčám ☺
Vkt.

Až do Dubče jde všechno dobře. Jedeme velmi pomalu, kecáme, a je dobře. Za Dubčič odbočujeme k rybníku a poprvé čekáme na Přítelku. Až do teď jela velmi dobře. Ale co, jede poprvé a hned se zátěž, to se poddá. A jedeme dál, stmívá se, jede se dobře. Do Kolovrat zase jedeme pomalu a v klidu. Nějak se nás nemůžu dopočítat. Chybí Michal a Přítelka. Čekáme na ně.
Dig.

Čekání nám zpříjemnila letící sova, která se neslyšně blížila ke svému hnízdu na nedalekém smrku.
Vkt.

Je mi to nějak dlouhé a tak jim jdu naproti. Díky tomu jsem se dostal do roztržky s nějakým místním buranem. Když jsem okřikl jeho psa, který štěkal jak pominutej, málem se na mě vrhnul. Ale pak zahlédl zbytek žlutých vest a vycouval. Přijíždí zpožděná dvojice. Přítelka začala velmi ostře hovořit o špatném technickém stavu kola. Zarazilo mě to. Než jsme vyjeli, bylo všechno v pořádku. Nerozumím tomu, že jí funguje obráceně řazení. To absolutně odmítám. Má standardní přehazovačku a normální Gripshifty. NEMŮŽE to řadit OBRÁCENĚ. S tím nasedáme a jedeme dál.
Dig.

Projeli jsme Kolovraty a neodvratně se blížili k Říčánům. Na jednom z jejich začátků jsme zastavili a počkali na opozdilce. Tedy počkali jsme. Vlastně oni počkali. Jedním z opozdílů jsem byl i já. No a Michal a spol. Když jsme byli opět kompletní, vyjeli jsme na hlavní. A do kopce. Hned jezdilo znatelně více aut. Naštěstí ale jen chvílku, na první odbočce jsme zahnuli doleva do Říčan a zastavili u domu se psem. To by nebylo tak neobvyklé, kdyby ale ten vlčák nebyl na střeše garáže. Jak asi dlouhý skok ho dělí od nás? Projeli jsme Říčany a mizíme ve tmě.
Vkt.

Jede se báječně. Kolem je tma, nikde žádná auta, co chtít víc. Blížíme se k plánované zastávce v hospodě ve Světicích. Podjeli jsme viadukt a vjeli do vesnice. Ještě zbývá projet křižovátku a pár metrů za ní je hospoda. Zajždíme k ní. Až k nám je slyšet rambajs. Chvilkami to zní jako muzika. Co to má bejt? Parkujeme a vysílám průzkum. Tak prý vevnitř hrajou. Oba. No tak to je síla. Teď to přestalo. Jenom maličkost: Chybí Michal a Přítelka. Posílám ostatní do lokálu a jdu ke křižovatce, abych oba opozdilce navedl správným směrem. Hospoda z křižovátky není vidět. Od lokálu sem doléhá ticho. To vypadá, že jsou naši středem pozornosti a sál zmlknul. Stoupl jsem si pod lampu, aby mě bylo dobře vidět a mohl jsem poslední dvojici ukázat kudy dál. Velmi dlouho se nic neděje. Pak se v dálce za viaduktem objevila dvě malá světélka. To jsou oni. Ani jeden z nich zatím není vybaven naší elektrovýzbrojí. Proto vypadají jako bludičky a ne jako my, jako kamion. Trvalo ještě dlouho, než přijeli na dohled. Už jsou u křižovátky. Přítelka je nějaká hotová. Je dobře, že ta hospoda je tady. Ale nějak nechápu co to Přítelka provedla za manévry. Z něčeho nic odbočila z jejího pohledu doleva. Michal to tam nějak komentuje, ale nerozumím mu. Naznačuju mu, kde je hospoda, otáčím se a jdu k ostatním do lokálu. Místní Šmidli Boys pořád drží pauzu. To je dobře. Přinesli mi pivo. Zhluboka jsem se napil a ... FUJ!! Co to je?? GRRR! No, žízeň mám, co se dá dělat. Sdílel jsem ostatním, že oba opozdilci jsou už na dohled a budou tu hned. I když o tom hned nejsem úplně přesvědčen. Po deseti minutách jsou mezi námi. Michal si i přes varování dal pivo, Přítelka se pustila

do cigerihho tyček. Nemluví na nás. Kdybych ji teď potkal někde o samotě, nejspíš bych se pokusil být neviditelný.

Teda to pivo je fakt hrozný. Pořád mám žízeň, ale další si nedám. Holky cucají žlutou limonádu a taky zrovna neketou štěstím. Dopili jsme a pojedem. Místo noclehu je odtud asi šest kilometrů. Při pohledu na Přítelku je mi jasné, že to nemá. Zvlášť, když vím, že se tu krajina začíná vlnit. Pokusím se to ukončit dříve. Odparkováváme a chystáme se k odjezdu. Nějak se nám ochladilo. Nebo jinak: Je kurevská zima. Dig.

Jali jsme se konat přípravy na další cestu. Vzhledem k zimě, to pro mně bylo obléknutí dlouhých kalhot. Takže jsem si sundal kraťasy, což bylo holkami bouřlivě komentováno. Radost jsem jim ale nedělal dlouho a vzal si ty kalhoty. Jéééé, teplo. Vkt.

Vyhoupili jsme se na kopeček nad vesnicí a pustili se dolů do Všestar. Těmi jsme doslova prolétli. A za nimi je odbočka do lesa k bývalému lomu, někde tam se pokusím najít nocleh. Vjeli jsme do terénu. Pravda, je nutné zpomalit. Ale zatím je to tu sjízdné. Pořád postupujeme, ale nějak není kam nás uložit. Nevyšlo. Vyjeli jsme na dolním konci oné cesty. Tak nic. Dig.

Jana čekala na Michala s Radkou a já jsem radši zůstal s ní. Čekali jsme, svítili a blikali až se naši dva opozdílci objevili. Vjeli jsme na cestu. Já se vpředu snažil svítit Michalovi, Jana zase Radce vzadu. Docela sjízdná cesta se postupně měnila v hůře sjízdnou, zvlášť když byl na pravé straně potok. Navíc tady bylo nějak moc chat, na to že bychom měli být v lese. A naši pionýři nikde. Neodbočili jsme někde špatně, že jsme je dosud nedojeli? Naše nejistota nakonec vyústila v pokusy o telefonické spojení, nutno podotknout, že pokusy marné. S přibývajícimi metry jsme se dostávali do stále větší civilizace, takže to s naším ubytováním vypadalo bledě. A nakonec

se lesní cesta změnila v cestu asfaltovou, na které na nás čekal netrpělivý a možná i trochu vymrzlý zbytek. Tedy vlastně začátek. To nevyšlo. Vkt.

Zpátky na silnici. Počkali jsme na Přítelku s Michalem a pokračujeme na Mnichovice. Hmm. Není tu nic zajímavého a tak jsme to povýšili pouze na průjezd. Pokračujeme, za vesnici je zase kopec nahoru. Přítelka už nemůže. Kousek za horizontem čekáme. A jak tak koukám, stojíme u louky. To stojí za průzkum. Než přijedou, podívám se na vhodnost místa pro náš nocleh. První poznatek: Je tu tráva a vlhko. A trochu nerovno. Ale to nevádí. Přivolávám ostatní. Velmi váhavě přijíždějí. Po krátké poradě začínáme se stavbou doupat. Akorát Jarda zlobí. Nechce se přidat k Janě. To trochu komplikuje rozdělení. No co. Provedeme to tak, že se Jana připojí k nám, čímž vznikne dvojdoupe a bude to. Jarda má sám svoje všechno a postará se. Stavba doupat probíhá rychle a v poklidu. Pak si každý něco sezob a nazdar hodiny. Případá mi, že z hlediska Přítelky toho bylo tak akorát.

Dig.

Průběh stavby doupěte byl díky Jarce docela rychlý a pohodový. Převlékl jsem se do svého pyžama, vytáhl letošní novinku - polštář a ulehl vedle Jarky pod plachtu. Bylo asi čtvrt na dvě. Uznali jsme bez problémů, ani jsem nemusel Jarce zazpívat ukolébavku a sám jsem si nemusel počítat vlnu dávající zvířata. V noci byla ovšem trochu zima, dokonce i mně samotnému, což je co říct!

Vkt.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Mnichovice	44,5	761	36	14,2	-1-22

Ráno 6.5. sobota

V noci bylo poněkud chladno. Ráno všechny dívenky kňučely, že jim omrzlo kokoliv co čouhalo. Ruce, prsty, nohy, čenichy a jiné. No, pravda, podle palubního teploměru byl -1°C... v doupěti.

Dig.

Mně tedy mrzly ze všeho nejvíc nohy, konkrétně chodidla. Ty mi snad během noci i slabě omrzly. Ráno byly nateklý a ledový jako ledovec. Jako by nestačil v noci mráz, ještě jsem si zrovna nevylosovala nejlepší místo pro ulehnutí. Měla jsem pod sebou dolík a pokud jsem chtěla ležet narovnaná musela jsem mít spoustu věcí pod hlavou abych ji neměla níž než zbytek těla. A i tak to nebylo moc pohodlný. Jak noc postupovala a teplota klesala zavrtávala jsem se níž a níž pod tepelný štít až jsem větší noci spjala schoulená v klubíčku vedle svého zadního kola. Občas jsem se vydrápala po ležáku nahoru jestli není již světlo, ale vždy jsem ještě moc ráda zaplula zpátky dolů. Mimo štít byla strašná zima! Vezla jsem si sebou hřejítko, ale nepřipravila si ho pod ležák a v noci jsem už neměla odvalu opustit relativně teplé ležení a štrachat se v báglech. Navíc jsem si také říkala, že máme před sebou další noci a může být ještě hůř.

Hnk.

Otázka. Co mohlo holkám čouhat jiného než ručky, nožky a jejich prstíky? No nic.... Jdeme dál.

Vkt.

Odpověď: Jak kterým...

Dig.

Proč hned ráno? Nejdřív snad noc, ne? Nevím jak v ostatních doupatech u Diga, Michala, Jany a u Jarky, ale u nás bylo skoro vše v

pořádku. Jenom kdyby Jarku nestudily nohy. Prý je vůbec nemohla vytopit, dokonce tak, že jí od nich byla zima. Spalo se ale dlouho a pořád dál a dál. Jednou za čas jsem se probudil, zjistil že Jarka ještě spí, ostatní se taky neozývají, tak jsem ležel dál. A vzápětí zase usnul. Jak se Slunce pomalu posouvalo po své obvyklé trase, začal jsem mít pocit, že se potřebuji jít vyvenčit. Ale lenost zatím vítězila. Ještě to nebylo akutní... Vítr foukal, zvedal plachtu doupěte. Z ostatních míst k ležení cyklistů-bláznů se začínaly ozývat zvuky probouzejícího se života. Povídalo se a povídalo, ale já jsem z toho téměř nic neslyšel, protože u nás se stále leželo a leželo. Bylo 9.45 a Jarka se už probudila. Ale vyhrátý pelíšek jí stále nepouštěl ze svého teplého objetí.

Konečně vstáváme. To dlouhé vylehávání a flákání jsme si tentokrát mohli dovolit. Naším jediným dnešním cílem byl totiž slavnostní příjezd do Květnice, která byla od nás vzdálená snad jen 15 km. Nejdřív jsme stáhli plachtu a opět jsme si lehli a vychutnávali krásné slunečné ráno.

Slunce ale nejen svítilo ale také páliło. A docela dost. Na Jarku nějak lezly různé potvory, nejčastěji brablenci. Ale nějak moc často, to bylo divné.

Příčinu jsem zjistil až po chvíli. Moje Kostička stála na brableništi. A že se jim libila. Po nožičce si dělali snad dálnici až k sedlu a brašněm, zalíbily se jim také brzdy. Uvařil jsem čaj a pro Jarku kafe, vedle předčítala Hanka Štovičková zážitky z cest. Jarka změnila jídelníček. Jogurtů měla prý už dost, takže vytáhla chleba a paštiku, já zase přeci jen makový závin a banány. V jednu chvíli jsem si všimnul, že je Michal sám, že mu chybí Přítelka. Včerejší přejezd byl na ní asi nějak moc a nocování jí na její špatné náladě asi neubralo. Teď byla nejspíš za rohem. No, ale nějak dlouho... To bylo divné. Až Michal mně i ostatním osvětlil záhadu. Přítelka byla ten malý světlý flek tam vzadu u křoví. Asi chtěla být chvíli sama. Prase se v těch ženských vyznej! A Michal nám oznámil, že jeho partnerka s námi dál nepojede. Jsou tu dvě možnosti jak neslavně ukončit její jízdu. První: že by jí Michal mohl posadit na vlak a pokračovat s námi. Druhá přeci jen o fous rozumnější, že pojede s ní a večer přijede za námi do Květnice. Ale to mohla říct sama a přímo. Takhle hra na uraženou je přeci jen trochu dětská. Systém „už nemůžu a za to můžete vy“, je poněkud nedůstojný třicetileté slečny. Sbalili jsme spací věci, doupe plus jeho příslušenství a mohli vyrazit. Bylo skoro 12:30. To je rekord. Takovýchle odjezd nepamatuju. Rozloučili jsme se jen s Michalem, protože Přítelka do teď nezměnila stanoviště, a ve žlutém reflexním tričku dělá, že je neviditelná, a vydali se směrem na Ondřejov. To je to místo, kde má Akademie věd známou hvězdárnu. Bylo krásné počasí, my jsme byli odpočatí, takže se jelo nádherně.

Předjel nás pár cyklistů na silničních kolech, kluk frajersky bez helmy, oba ve stejných, stejně trapných červených cyklistických dresech. Říkal jsem si, jaká chudinka je ta holčina, když jí asi ten kluk do tohohle zatáh.

Vkt.

Jedu si takhle s Jardou vpředu a rozebíráme světově důležité události a z ničeho nic vidím v zrcátku dva červené cyklisty jak se přibližují. S Jardou jsme se na sebe jen podívali a bylo jasno. Celý náš nákladní vlak za ně pověsíme. Jak? Normálně a obyčejně do vzduchového pytle. V našem případě stačí jen malinko přišlápnout a až pojedou kolem zařadit se těsně za zadní kolo posledního z nich. Jak jsme neřekli, tak jsme udělali. Bohužel zbytek nepochopil a tak jsme se roztrhli. Ale i tak bylo vidět těžké zaúpení toho červeného prvního při pokusu nás setřást. Když jsem viděl jak se nenávratně vzdalujeme od zbytku skupiny, nechal jsem červenáky elastáky jet. Dig.

Z louky po levé straně na nás zabečelo mládě ovce (tzv ofčátko), o kousek dál se zase pásly kozy a koně. Byla to zkrátka idylka. Jenom kdyby před námi nebyl kopec. Vyjet ho našťástí nebyl žádný problém a my se tím rázem ocitli v Ondřejově. Nijak jsme se ale nezastavovali a profrčeli městem dolů z kopce. Cesta se vzápětí přehoupla do stoupání,

na jehož vrcholu byl hřbitov. Ten nějak přitahoval Jardu, hned u něj zastavil a sednul si na lavičku, o kousek dál zase něco fotila Hanka. Takhle jsme bez potíží dojeli až do Stříbrné Skalice. Vyjeli jsme kopeček a ocitli se tak na náměstí. Rozhodlo se, že na oběd pojedeme dál, do nějaké mně neznámé, ale jinak vyhlášené hospody Na Marjance, která má být asi 2 km odtud. Já jsem sice trochu reptal, ale spíš jen tak symbolicky. Vkt.

Všichni si všimli cukrárny vlevo od nás. Dobrá, zastavíme se tu až se budeme vracet. Za pár okamžiků jsme v hospodě.

Je tu nějak plno. Ale vařej a to docela dobře. Stačilo do toho jednou strčit čumáček.

Dig.

Proto jsi tam ten čumáček raději strčil dvakrát a maso na paprice k Tobě po určité době směřovalo i přiborem znovu, že? ;-)

Hnk.

Mno, ehm, jo. I pivo maj celkem ucházející. Akorát s námi u stolu sedí místní playboy a výkvět vzdělanosti. Vadí mi. Ale nezbyvá než to tady s ním vydržet. Dig.

Mně osobně vadil taky. Nejen proto, že kouřil, ale taky proto, že se živě zajímal o naše holky. Ty to ale nesly statečně.

Přinesli nám pivo, objednali jsme si jídlo. Já si dal vepřové na paprice se šesti knedlíky. To by samozřejmě nebylo zase tak zajímavé a normálně

by to ani nestálo za zaznamenání, kdybych se ovšem nerozhodl si to dát po dojedení znovu. To samé, zase se šesti knedlíky. To tady ještě nebylo. Ale co jsem mohl dělat, když všichni svá jídla dojedli, mně nic nenechali a já měl přitom ještě hlad? Druhou porci jsem do sebe naházel a nedalo se říct, že bych byl přejedený. To bych byl tak po třetí porci. Klid, tu jsem si už nedal.

Vkt.

Po obědě odjíždíme.

Dig.

Vyrazili jsme kupředu dozadu. ☺

Vkt.

Kam taky jinam, že? A podle slibu zastavujeme v cukrárně. Paní cukrářka pochopila okamžitě. Chceme všechno.

Akorát máme málo místa v bříškách. Každý si výsledně vybral na co se cítil a další půlhodinu jsme strávili v příjemném prostředí. Je skvělé mít hodně času a nespěchat.

Dig.

Naše další kroky vedly... ke kolům. Dál jsme totiž překvapivě jeli.

Vkt.

Po mlsání pomalu jedeme. Je nádherně. Projíždíme údolím na Jevany. A hned jak to terén dovoluje zastavujeme a mizíme v lese. Ano, vypité tekutiny by zase rády ven. Tak jim to dovolujeme. A zase jedeme. Pěkně zvolna a v klidu. Projeli jsme Jevany a Vyžlovku,...

Dig.

Nevim vlastně proč, možná kvůli mimořádnosti výpravy, projížděl Dig civilizací se zapnutou hifi aparaturou, což budilo zasloužený údiv kolemjdoucích. Přiznám se, že i já se tomu po roce stále divím, tak co teprve chudáci neznalí civilisti?

Vkt.

Přejeli jsme hlavní a po okrese z mírného kopce pohodově mezi poli na sluníčku dojeli na křižovatku. Tady odbočujeme na opačnou stranu než obvykle.

Dig.

Dojet do Štíhlic bylo dílem okamžiku a po krátké poradě jsme pokračovali na Doubravčice a Masojedy. Jenže bylo teprve krátce po páté hodině odpolední a my jsme přitom plánovali dojezd do Květnice někdy okolo osmé. Cíl naší dnešní cesty byl vzdálen přitom jen několik málo kilometrů. Co teď? Museli jsme se proto někde na tu jednu a půl hodiny zašít. Příležitost nám poskytl les za Masojedy. Trochu jsme se vzdálili od silnice abychom nebyli vidět.

Vkt.

Zajeli jsme na krásný lesní palouček, obsadili jej a váleli se do sytosti. A přitom kecali a pospávali a to všechno na sluníčku...

Jarda nás zásobil svými bohatými zážitky, že i Dig neměl slov. Válením a zobáním mňamků jsme doplňovali chybějící energii. Vkt.

Sakra, je mi nějak chladno! Aha, slunce zalezlo za les. Je tedy nejvyšší čas zase popojet.

Neradi jsme opouštěli palouček. Najeli jsme na silnici a slunečným podvečerem pokračovali na Květnici. Dig.

V další vesnici, do které jsme přijeli nebylo skoro nic zajímavého, jen nádherné rozkvetlý strom a blázen na terénní motorce, který jel po silnici i s prázdným zadním kolem. Zato další úsek patřil mezi ty příjemnější. Ano, hádáte správně. Jízda z kopce. Moje nadšení bylo ale bohužel zkaleno ve Škvorci, kde jsem si zrovna na konci toho nádherného klesání všimnul dopravní značky omezující rychlost na 30 km/h. Není sice časté, že bych na kole překračoval povolenou rychlost, ale tady to byl jeden z těch řídkých případů. No co, tak jsem tedy přibrzdil. Pořád ale bylo moc brzy, moc málo hodin. Dig jedoucí ve předu proto operativně rozhodl o změně trasy. Zase jí chtěl o pár kilometrů a tedy i pár minut prodloužit. Bohužel

o této změně nestihl informovat naší navigátorku, naší milou Janu. Ta byla z této změny docela zmatená, podobně jako já. Jeli jsme v té chvíli totiž spolu na chvostu naší skupiny. Zkoušeli jsme houknout, ale bez reakce. Jana proto vyrazila dopředu nejdřív informovat, potom zřejmě konzultovat s Digem. Vkt.

Jedu první a slyším holky cosi říkat, že tohle by byl ten pravý triumfální příjezd do Květnice. Nevím co mají na mysli. Aha, už to vidím. Před námi je autovrakoviště a na vysokém podstavci mají vystavenou velkou limuzínu. Jo, tak to by byla síla!

No, tak jedeme dál. Po svých. A co víc, obchvatem. Jsme dva kilometry od cíle a jsme tu brzy. Dobrá. Dál už to neprodloužím. Květnice. Zajíždíme k hospodě.

Hanka mi podává telefon. Na druhém konci telefonních vln je Michal. Prý je odtud kousek, ale neví kam přesně dál. Navedl jsem ho k nám. Pak mě napadlo zavolat do cílové stanice a synchronizovat příjezd. Ještěže jsem to udělal. Všechno je jinak. Ze slíbeného davu jsou na místě jen čtyři včetně hostitele. Tak to mění situaci. Nemá cenu se zabývat opičkami kolem příjezdu. Sakra!

Tolik vymyšlení to dalo a teď to vyjde naprázdno. No nic. Jedeme. Za chvíli jsme v cíli. Z celého velkoshow zbylo jen použít sirén při příjezdu. Tak to se teda fakt nepovedlo. Pak proběhly přípravy na oslavný večer. Pochodně, které s sebou od včerejška vláčíme, jsme umístili na příslušná místa, postavili velkoplošné projekční plátno,

zapálili oheň, a začali se bavit.

A taky jsme prohnali ohněm něco uzenin. Na velkoplošném projekčním plátně proběhlo představení filmu „Doba ledová 2“ a v závěru proběhl nesmyslný projev u příležitosti dvacátého výročí založení seskupení Hell's Tour.

A na závěr to, na co všichni tak netrpělivě čekali; rozdávání dárků. Pro letošek byly všechny nandány do přepravky a rozdáváním byla pověřena Jarka. Není z toho příliš nadšená.

A pak už se bavíme, vyprávějí se dnes už legendy o dávných časech začátků Hells, o dnešních úspěších i potížích a je dobře. Kolem půlnoci dorazil Mysha. To je úspěch, to je úspěch. Na to, že měl dorazit v devět... Dig.

Nebylo to moc kolem půlnoci spíš to bylo kolem jedné ráno!!! Volal, že bloudí u nějakých nových domků a neví jak dál. Zda jsme ještě vzhůru a slavíme. Dig ho bez problémů navedl, byl od nás asi jen jednu ulici. Já osobně byla v šoku, že dorazil na přituknutí a brzo ráno bez odpočinku už zase musí běžet. Má být kolem dopoledne hodně daleko za Prahou. To se pak nedivím když má takovéhle fofry, že nemůže s Hells jezdit :-)

Hnk.

A pak to tak nějak přišlo, že se ochladilo a začalo se nám chtít spát. Každý si našel místečko na podlaze uvnitř domu, u kterého celá akce probíhá, uvelebil se tam a pak se odbrzdila láhev bublinek, a ještě jedna a pak víno, a řeči se vedou... Dig.

A vedly se a vedly a k tomu jsme popijeli. Lidi postupně odpadávali a nakonec zbyl jen Tomáš, Jana, Jarka, já a Mysha. Ten za chvíli, něco po čtvrté hodině zase odešel do práce a tak jsme osiřeli. Nakonec jsme za rozbřesku šli spát i my. Já jsem třeba ulehal asi v pět.

Dobré ráno. ☺

Vkt.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Květnice	51	810	48,7	16,2	5-26

Ráno 7.5. neděle

Probouzím se chvíli před devátou hodinou. Vzhledem k tomu, v kolik jsem šel spát to není zase tak pozdě. Chvilíčku jsem pospával, jenže se začali probouzet i ostatní a začali dělat kravál.

Vkt.

Taky se budím tou dobou. Moc pěkně se mi válí. Ale jsem strašně zvědavěj co se děje u ostatních, protože jsem byl s Hankou separován v kotelně, pracovně a skladišti v jednom.

Dig.

Místa na vytápěné podlaze tam bylo tak akorát na dvě karimatky. Už jsem si zvykla spát na výpravě v doupátku přitulená ke kolu. Tady jsme kola neměli za to kolem nás ležela všude nejmodernější technika. Počítače, hned dvě videokamery, foťák atd. Bála jsem se v noci polhnout abych neudělala pánovi domu škodu. Minulá noc bylo skoro jak na severním pólu a tady bylo horko jak na rovníku. Hnk.

Vymotal jsem se ze spacáku a predisponoval se k ostatním do obývacího. Teda tady to vypadá! Jak po mejdanu. Vlastně jo, je to v pořádku. Byl tu mejdan. Asi by to chtělo nakrájet vzduch, vykydat ho ven a sem pustit jiný. Nejlépe takový, který ještě proudí.

Dig.

Jak tak ležím a pozvolna si uvědomuju svět kolem sebe, objevil se Dig, tradičně s foťákem a škodolibým úsměvem na tváři. Tak to už je definitivní ráno. A dokonce i Jarka se probudila, i když se pořad laskala se svým spacákem. Vkt.

Pomaloučku nastávají vstávací operace. Nikdo se nepohybuje nejrychleji. Ale dneska to nevádí. Snídaně probíhá venku u stolu a po ní seřizování kol a přípravy k odjezdu.

Dig.

Vevnitř se jenom uvařil čaj, pravý cejlonský. Možná si stejný vaří i Artur C. Clarke se svým trapným deštníkem, jaký měl v úvodu svého televizního seriálu o záhadách.

Na stole se objevilo neuvěřitelné množství jídla, nevím kde se to všechno najednou vzalo. A moje byla přitom jenom půlka makového závinu ☹ Všichni nabírali energii do dalšího vyčerpávajícího dne.

Po dojetí a sklizení jídla nastala méně příjemná část, vyrovnání se s Tomášem. Vytáhl účet a počítal a počítal, přidal se i Dig s Hankou a vyšlo jim 85 Kč na osobu. To zase není tolik. Jenom Jardův kamarád Zdeněk se

nějak zasekl a odmítal to zaplatit, prý tolik nesnědl a nevyopil. Co se dalo dělat.

Tomáš nám ještě nabídl zbytek pití, které měl k dispozici. Byly to nějaký Coly normální a light a vody. Já jsem si vzal samozřejmě normální Colu. Jo a také nějakou minerálku. No a pomalu jsme se chystali k odjezdu.

Vkt.

Zlikvidovali jsme po sobě čurbes a ve 12.15 jsme znovu rozebrali plot, projeli na ulici, plot zase dali zpátky a po době nezbytné na loučení se dali na cestu. Dig.

Teda já nevím, podle svých mozkových závitů v paměťové části mozku, byl odjezd až ve 12.45.

Vkt.

Dnešní cíl je uprostřed zkušebního oválu Českých drah jihozápadně od Poděbrad. Je krásný slunečný den. To máme kliku! Akorát fouká vítr. A zase klika. Není z protisměru.

Dig.

Vyjeli jsme tedy na východ, na Úvaly. Cestou jsem si vzpomněl na Tomáše, který si stěžoval na nedodělanou silnici u nich v satelitu. Po cestě mně napadlo, že to je tady asi zvykem, protože krátce po sobě byla odfrézovaná silnice. Na cestě mezi Dobročovicemi, kousek před Úvaly jsme potkali cyklistu. To by samo o sobě nebylo nic mimorádného a rozhodně nevhodného k zaznamenání. Zajímavé na tom bylo to kolo. Sice jsem neměl pořádně čas si ho prohlédnout, ale zaujal mně podivný klátivé nepravidelný pohyb předního kola. Buď měl ze předního kola extrémní šíšku nebo to byl nový, mně dosud neznámý systém předního odpružení...

V Úvalech jsme se trochu zasekli. Tedy všichni; já a Jana. No, vlastně jen Jana, já jsem na Janu jenom počkal. Na konci obce totiž Jana zastavila před křižovatkou, zatímco ostatní jeli vesele doprava. Jana zkoumala mapu, až se nějaký domorodec přišel zeptat co je. Na Horoušany to skutečně bylo lepší jet vlevo. Houkli jsme, ale nic. Tak se za nimi vydala Jana. Já, protože jsem od přírody líný, jsem čekal. Nechtělo se mi těch asi 50 metrů zbytečně jet. Jana se tam s Digem nad mapou nějak podezřele dlouho radila a nakonec na mně začali mávat.

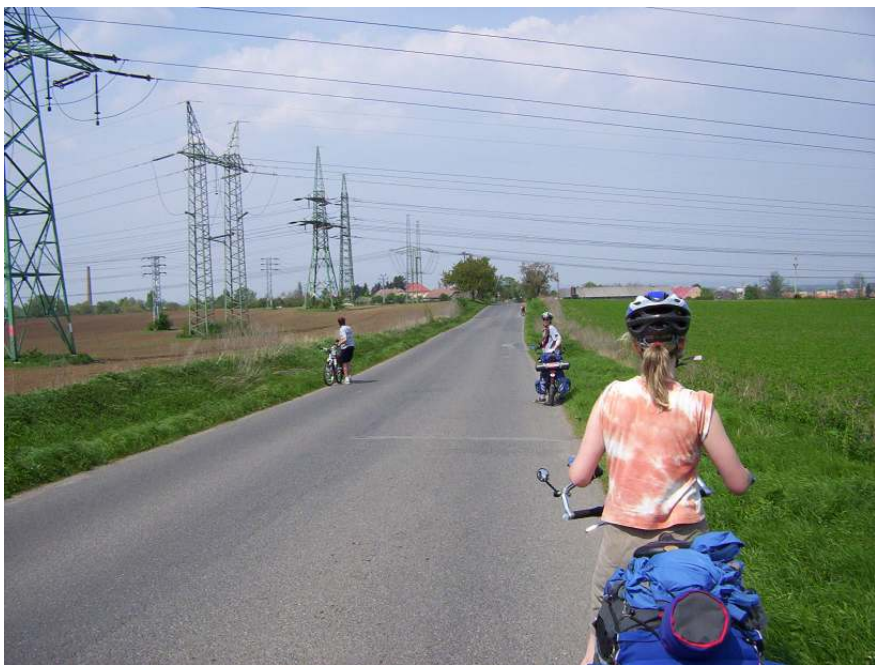
“To mám jako jet za váma?” bručel jsem si pod vousy, tedy kdybych býval nějaké měl. Přijel jsem za nimi a oni mi drze úsměvem ve tvářích oznámili, že pojedeme přeci jen tam, kam jsme s Janou chtěli. To je strašný!

Abyste si ale nemysleli. Tak hrozné to se mnou zase není, naštvaný jsem vlastně ani nebyl. Dost zničená silnice, která kdysi mohla být asfaltová, betonová nebo jaká, připomínala místy spíše polní cestu. Řekl bych, že to byla silnice IV. třídy. I přes objektivně nepříznivé podmínky jízdy, které byly

způsobeny Technickou správou komunikací, se jelo docela dobře. Nějak jsme se rozjeli, Dig vyhrával hity 80. let a pokoušel se za jízdy fotit holky jedoucí za námi. Tlustovousy, Horoušany. Tam jsme zahrnuli doprava. Vkt.

V jednom okamžiku jsme projížděli kolem lomu. A samozřejmě přišel poryv větru a všechen prach a bordel nám vrhnul v ústrety. To byla mňamka. Ještě teď mi kroupě písek a prach mezi zubama. Dig.

Naše další kroky, tedy vlastně šlápnutí do pedálů, směřovaly do Čelákovic. Na přejezdu dálnice se naše navigátorka Jana zastavila, potřebovala si asi odskočit. Protože jsem jel před ní (a předposlední), ještě jsem si toho všimnul a za mostem zastavil. Pozoroval jsem Janino počínání ve zpětném zrcátku a čekal. Po chvíli, kdy už ostatní dávno ujeli a zmizeli neznámě kam se Jana konečně vynořila ze křoví, ještě něco štrachala v báglech (ty holky to mají ale fakt komplikovaný) a už jsme jeli. Za křižovatkou s nějakou hlavní nás netrpělivě vyhlížel Michal. Už se zřejmě jel za námi podívat, kde jsme. Tak jsem mu ušetřili drahocennou energii. Přes silnici na tomhle místě vedlo nějak moc vedení, dokonce i 400 kV, myslel jsem si proto, že tady někde musí být nějaká rozvodna či co.

Moje tušení se potvrdilo. Když se teď dívám do Elektroatlasu ČR (ten v obchodě nekoupíte ☺), zjišťuji, že kousek od nás na východ byla jedna z nejdůležitějších rozvodn u nás, rozvodna Čechy střed.

To ale ostatní příliš nezajímalo, takže jsme jeli dál. Najednou mi ale začali všichni ujíždět. Co to je? Jenom trošku jsem se zdržel, asi jsem smrkal, a už byli všichni pryč. A nedokázal jsem je dojet. Takhle jsem se doplahočil na okraj Čelákovic, kde jsme zahrnuli doleva na hlavní. Ani tam jsem ostatní nemohl dlouho dohnat, navíc se mezi nás vepali i nějakí místní cyklisti. Vkt.

A tak pomalu a klidně míříme přes všechny možné vesničky do obce Lázně Toušeň. Je to pozoruhodný bod. V čem? Je tam jediná lávka přes Ohři, která se tady jmenuje Labe. Pořád je pěkně, a kromě poruchy Janina řazení se neděje nic mimořádného a jede se dobře. A jsme tu. A kruci. Je tu pouť. A překáží přesně na hlavní, po které jedeme a na odbočce, kam chceme zatočit. No ti mě rozčilujou! Musíme kvůli nim jet ani ne krokem. Nevadí, pojedeme o uličku vedle. Akorát jsme se nějak roztrhali a střední a zadní část výpravy nás v tom davu neviděla odbočovat. Já jsem je viděl jak projíždějí a kviknutím sirény jsem na nás upozornil. Někteří slyšeli, jiní nejspíš ne.

Dig.

Já jsem náhodou slyšel. Tak jsem se otočil, odmítl jsem ale jet zpět po chodníku přeplněném lidmi a radši jsem fikaně zvolil cestu v protisměru. Naštěstí ale jenom asi 10 metrů. Neustále tmavší a tmavší obloha nám slibovala blížící se potěšení s tekoucí vody. Rozjeli jsme se k nějaké řece. Něco mi říkalo, že by to mohlo být Labe ☺

Cílem našeho šlapavého snažení byl most přes řeku, kterým jsme se měli dostat do Káraného a na oběd. Tmavnoucí obloha mně nezklamala, už na mně kápla několik prvních kapek. Ach jo. Nutno ovšem podotknout, že ty první kapky byly zároveň i kapkami posledními.

Vkt.

Mezi těmi, kdo se nevrací je Hanka, ale ta to tady zná a dovede ostatní k lávce.

Dig.

Pouť má i výhodu. Dají se tam pořídít různé nezdravé sladké věci, které normálně v obchodě člověk nekoupí. Rozhodla jsem se, že už mi dlouho nebylo špatně a zakoupila žu-žu a turecký med s oplatkou a oříšky. Na ten mám dobré vzpomínky ještě z dětství a vylétl do Prahy na Matějskou pouť. Žužu bylo ucházející ale med mě zklamal, měli ho napuštěný rumovou esencí a to není zrovna věc, která mi chutná. Dig se ale oblizoval ☺

Hnk.

My co jsme odbočili v první vlně počkáme na lávce u sestupového schodiště. Ano, čtete správně – SCHODIŠTĚ. Mají to tu nepochopitelně vymyšlené. Z naší strany je krásný táhlý nájezd, na kárané straně jsou schody. Velmi pomalu přijíždíme k lávce a najíždíme na ni.

Dig.

Ta pozoruhodná nesouměrnost je prý to je kvůli motorkářům aby po mostu nemohli jezdit. To je sice bohulibý vylepšovák, nám to ale přidělalo pár vrásek na čele. Pravda, Dig s Janou o tom věděli, ale pro mě to byl docela překvapivý a v té chvíli i nepochopitelný zádrhel. Vkt.

A už vidíme ty, kteří slyšeli můj kvík na odbočce a kus za nimi ostatní, které vede Hanka. Všichni nás pak dojeli u schodů a společně sundáváme naše miláčky dolů. Do toho svítí slunce a je zase horko. Začínají se ozývat hlasy, že by to chtělo jídlo. Ano. Hospoda je vzdálená kilometr a kousek. Jsme tam hned. Dig.

Zastavili jsme u nějaké, prý docela známé až vyhlášené provozovny. Tak vyhlášené, že neznám její jméno. Pomohla mi ale zase až mapa při

psaní této zprávy. Občestvovna se jmenuje „U Ferusů“. Všude kolem ní byly mraky kol. Ti cyklisti taky vlezou všude. Vkt.

Obsadili jsme venkovní stůl a šli se samoobsloužit. A zase jsme si vyprávěli a mezi tím vyvolávali a přinášeli jídla. Dig.

Ano. To množné číslo je použito správně. Přinášeli jídla. Já jsem si vybral uzenu krkovičku se zelím a pivem. Chvíli jsme seděli, začali nás

otravovat komáři. Jídlo mi po chvíli přinesli a já jsem ho snědl. No jo. Jenže jsem měl pořád hlad. To ale asi nepíšu žádnou novinku, že?

Co teď? Řešení mi naštěstí nabídl další pohled do jídelního lístku. Pravda, měli minutky, ale chtěl jsem využít nabídku hotovek, které měli podávat už jenom 10 minut. Tak abych toho využil objednal jsem si ještě. Pro jistotu dvě další jídla najednou. Palačinky se šlehačkou mě lákaly už předtím a takový smažený sýr s hranolkama se přece v žaludku nikdy neztratí, ne?

V následující debatě mě zase trochu zklamala Jarka. Za tu dobu, co mě zná by mi snad už mohla věřit, už by mohla alespoň vědět že bych jí nelhal. Nechtěla mi totiž věřit, že jsem si objednal další dvě jídla. ☺

Realita jí ale za chvíli ukázala, že jsem si nevymyslel. Nejdříve mi přinesli palačinky. Byly docela dobré, jenom jich bylo trapně málo. A navíc byly trochu připálené, což bylo chytře schováno pod vrstvou šlehačky. No a potom mi přinesli konečně ten smažák. Bylo to celkem dobré. A přiznám se, že jsem se docela najedl, a připouštím, že by se toho do mě už víc nevešlo.

Vkt.

Je tu báječně. Přijela za námi další slečna. Slečna Helena. Přesněji sestra Hanky. Prý s námi pojedje kousek cesty. No tak jo, jen do toho.

Dig.

A ještě se ozval Velký Honza, že jede za námi. To je super. Zase se ale odporoučel Michal a Hanka mi vyčetla, že jsem nejel s nim. Měl bych mu pomoci s kolem na most po těch schodech. To je fakt. Tak jsem nasedl na Kostku a jel. Pálil jsem to docela rychle, jel jsem přes 30 km/h. To je docela rychle když si uvědomíte, že jsem měl v sobě 3 jídla a ještě pivo. Cestou jsem předjížděl všechny rekreační cyklisty, ale Michala jsem už nestihul. Jenom jsem ho viděl, jak už jede po mostě. No nic, tak jsem zase vrátil k hospodě. Tam už pokročily přípravy na odjezd. Postupně se všichni pomalu odlepovali od lavice, navštěvovali onu místnost a šli ke kólům. Vkt.

Odjíždíme. Po pár metrech opouštíme asfalt a dáváme se po polních cestách plných prachu vířeného protivětrem. Ale pořád se jede dobře. A je tu čas na zastávku. Odpočinek? Ne! Kultura, vy barbari! Zastavili jsme u „Svatého Václava“. Jde o sousoší, které tu zbylo z kdysi ohromných a skvostných zahrad.

Konečně jej všichni vidí zblízka. Několikrát, když jsme jeli kolem vlaku, jsem na něj upozorňoval. Akorát ho nějaký pítomci počmárali nesmyslněma žvástama. Tak jedem. Nejbližší cíl: Nymburk. A zase terénem. Jede se opravdu dobře. Akorát v jednom okamžiku jsem v takovém zúženém místě a navíc silně nakloněném k Labi, malinko štrejchnul ramenem o plavební tabuli, což mě rozhodilo natolik, že jsem sám rád pohotovostně zastavil. Bohužel tvrději, než jsem předpokládal. To mělo za následek velmi těsné zastavení Jany za mnou. Musím chvilku nabírat dech. Pořád ještě nemám úplně zahojené pazouř.

Dig.

No co mám povídat, byla to úplně pohádková cesta-necesta. Alespoň jsem se mohl kochat pohledem na nádhernou průtokovou elektrárnu.

Vkt.

Tak jedeme dál. Po pár kilometrech jsme zase na asfaltu. Ani nevím co je to tu za díru.

Dig.

Ta díra je Digu Lysá nad Labem! Mimo jiné tady pořádají výstavy a taky tady sídlí firma sport arsenal od kterých má Tomáš na svém kole bágly.

Hnk.

Jediné co je jisté, že nás právě tady opouští Hančina sestra Helena. Ani přes pokusy o přemlouvání s námi dál jet nechce. No, škoda.

Dig.

Sestře malá projížďka stačila a díky tomu, že se kvapem blíží bouřka se ani nedivím, že myslí na navrátila.

Hnk.

Tak zase jedeme. Mostmo jsme překonali Labe a sjeli na červenou turistickou vedoucí po břehu řeky do Nymburka.

Dig.

Tenhle most nebyl utnut schody, jako ten předešlý. Možná proto, že to byl most pro auta.

Vkt.

Je to tu terénem a se zdoláním dvou lávek. Úzkých a nerovných. Jede se docela dobře. Jenom je to už dost namáhavé.

Dig.

Jenomže při zastávce o nás projevili zvýšený zájem místní komáři. Nenechali jsme se jimi ale porazit a pomocí repetentů jsme se pokusili držet je dál od těla.

Vkt.

Ozval se nám Velkej Honza. Prý je na cestě a chce nás dojet a přidat se k nám. Tak dobrá. Je to dost zvláštní s tím připojováním a odpojováním, ale zatím to funguje. Oznamil jsem mu koordináty a směr postupu. A my se hrneme na asfalt. Chce to trochu

přidat na rychlosti a ubrat na námaze. Jsme na silnici. Stavím se do čela a zadávám rychlost 22 – 25 kilometrů za hodinu. Jede se docela dobře. Trochu mě zlobí protivítr, ale zatím to jde. A v zrcátku je nás pěkná šňůra. Všichni se tvářej spokojeně a držej vlak.
Dig.

Profrčeli jsme Hradiškem a blížili jsme se k Sadské. Rychlost byla stále víceméně konstantní, nenechali jsme se odradit ani několika domorodci na kolech, které jsme sporádaně předjeli. Já jsem celou naši kolonu uzavíral a musím se přiznat, že mi už zase docela docházely síly. Prostě jsem toho začínal mít docela dost. A oni, a zejména ony, pořád šlapali a šlapali, takže jsem já musel taky. Po chvíli, která byla pro mě docela dlouhá, jsme dojeli do Sadské. Hurá, konečně jsme zastavili. Jenže...

Na tomto místě na sebe zase něco prásknu. Možná bych neměl, ale v zájmu přesnosti informací a snahy o co nejvěrnější popis událostí musím zase něco obětovat. ☺

Nepíše se mi to lehce, ale když jsem dojel a zastavil, tak jsem měl pocit, že jsem holčička. Ne, nebojte se, nepolykám ženské hormony a nemám žádné jiné podobné problémy které by vyžadovaly návštěvu specializovaného lékaře. Jenom jsem po dojezdu vůbec necítil... svou výbavu. Jako bych jí vůbec neměl. Musel jsem sesednout z kola a dokonce se i přesvědčit hmatem, jestli jsem něco náhodou cestou do Sadské neztratil... Ne, neztratil, i když jsem to pořád necítil. Podobně jako jsem necítil tváře u zubaře, když jsem dostal injekci na umrtvení. Tehdy jsem při dotyku na ní měl podobné pocity jako teď. ☺ Asi to bude chtít jiné sedlo. Vkt.

Uhýbáme na Kersko. Tím mineme Nymburk a posvištíme na Poděbrady. Podle cedulí je to 10 kilometrů. Musím na chvíli zastavit, něco sezobnout a nabrat sílu. Ten vítr je vysilující. Ostatní taky zobou. A zase pokračujeme. Dostali jsme se na silnici č.611 „Starou Poděbradskou“. Pořád jedeme po rovině a docela rychle.
Dig.

Já jsem ovšem už nějak nestíhal. Jel jsem sice stejně rychle jako ostatní, ale možná tak 50 metrů za nimi. Cesta nebyla moc příjemná, protože jsme jeli sice po „staré“, ale pořád po hlavní a bylo to znát. Provoz byl docela velký. Naštěstí ale byla místy široká krajnice, kam jsme se mohli uchýlit.

V lese před Kostelní Lhotou se mně ostatním szelelo a trochu zvolnilo abych je měl šanci dohnat. Jana, zlatičko, na mně dokonce počkala. Takže jsem je konečně dojel a už spolu jsme pokračovali dál.
Vkt.

Nějak mi začalo chroupat v levém pedále. Je to nepříjemné. Až dneska dojedem, musím se na to podívat. Tak ne. Asi po dvou kilometrech se zasekl a začal se mi podtáčet pod botou. Takhle se jet nedá. Zvolňuju a naznačuju, že budu manévrovat. Naštěstí je tu odpočívadlo. Zajždím tam a zastavuju.
Dig.

Najednou předeek prudce brzdl a já jsem se po nich opičil, i když jsem nevěděl proč. No, vlastně proto, že jsem jel kousek za Janou a kdybych to nezamáčknul, tak jsem v ní. Nedíval jsem se, ale nedivil bych se, kdyby po mé zadní pneumatice zbyl na cestě černý pruh. Vkt.

Je to blbý. Úplně to zatuhlo. Pokouším se to opravit. Tenhle pedál se mnou projedl několik desítek tisíc kilometrů a tudíž lze předpokládat, že už to má za sebou.

Po otevření víčka u centrální matice nezbyvá než konstatovat, že je tomu tak. Provizorně to opravuji a doufám, že to vydrží do dojezdu. Pokračujeme v jízdě. Zase nabíráme rychlost a za pár minut jsme v Poděbradech na náměstí. Zastavujeme u hospody, parkujeme a jdeme na opačný konec náměstí na zmrzlinu. Je krátce po devatenácté hodině a pořád svítí slunce. Jenom se trochu ochlazuje. Je to tu pěkné.

Před odjezdem ještě zajíždíme k místnímu pramenu Poděbradky, který je volně přístupný. Někteří odváží si ji natočili do láhví, ti méně zodpovědní ji dokonce pili. To my, kteří si pamatujeme výpravu na Kladskou, kde se skoro všichni nechali zlákat místní minerálkou a pak měli dost potíže, se raději držíme chemických výdobytků ze supermarketu. A jedeme. Závěr by měl měřit šest kilometrů. Opouštíme město a po hlavní se šineme vstříc cíli.

GRRRRR!!! Potvory! Uzavřeli tu spojovací silničku mezi námi a odbočkou z hlavní, po které se nám jet nechce. Co se dá dělat. Dojeli jsme na kruháč, zakroužili si a po další hlavní pokračovali. Po kilometru je ta odbočka, na kterou ústí uzavřená spojovací silnička. Odbočujeme. Postup se radikálně zpomalil. Mostmo přejíždíme dálnici a poté i koleje. Jo, jsme tu. Tohle je ten zkušební okruh. Hned za mostem je polní cesta. Tu použijeme. Oproti plánu je to trochu změna. Původně jsem nás chtěl dovést k rybníčkům. Ale upouštím od toho, protože během cesty podle Labe se do nás houfně pouštěli komáři a předpokládám, že pokud jim tady vlezeme přímo pod sosáky, nenechají se dlouho pobízet. Zajíždíme skrz les na rozhraní louky a porostu dřevin. Ano, to je ta lokalita. Vybíráme si místa, parkujeme a připravujeme stavby doupat, a v případě Jardy, přístřešku. Volá Honza. Prý je na nějakém mostě přes koleje a vidí na jeho konci polní cestu doprava. Tak je tady. Potvrdil jsem navigaci a za pár minut byl u nás. Tedy i Jana má od teď parťáka do doupěte. Tak, to by bylo.

Dig.

**Já jsem se zabýval nějakýma kravinama, už nevím čím, když jsem viděl, že se ostatní zřejmě účastní nějaké brigády na vyklízení lesa. Pořád nosili dřevo ven na cestu. Začal jsem chápat, že se chystá oheň. No, podle přinášeného množství dřeva spíš hranice.
Vkt.**

Dáme si večeri. A k tomu použijeme oheň. Vezu totiž zbylé uzeniny ze včerejška. Ale nejdříve je třeba sehnat kameny na kruh ohniště. Že to není problém? Omyl. Tady si někdo dal zatracenou práci s úplným odkamenováním. Ale mám nápad: Ta trať kolem... má pešuňk. A pražce jsou podbité štěrkem. A kde je štěrk, jsou i větší kameny. Jdeme na loupeživou výpravu. A měli jsme úspěch. Donesli jsme kamení a Zdeněk postavil kruh. Je úplný architekt.

Natahali jsme dřevo, nalámali ho, dali do ohniště a zažehli plamen. Hanka velkolepě a velkoryse připravila uzeniny a pečivo. A hurá s tím na oheň. Dig.

Uzeniny se dělí na silnější klobásky a velmi slabé klobásky takzvaná cigárka. Ty mají obrovskou nevýhodu při opékání. Jsou tak tenká, že ať je člověk

napíchne jak chce vždy po chvílce v ohni opustí klacík a jdou se podívat na žhavý popel zblízka.

Při vyšťourávání z uhlíků se trefuji ještě na pískovou cestu a z ní teprve do trávy. I přes to všechno jsou vynikající!!! Hnk.

A zase si vyprávíme a je dobře. Po sežrání uzenin jsme předali zbytek dárků Honzovi. Byl opravdu překvapen.

Ještě jsme nějaký čas příjemně trávili u ohně a pak hluboko po půlnoci jsme to značně, ale příjemně unaveni, ukončili. Den byl plný zážitků a teď si je každý soukromně probrat. A nejlíp u toho spát. Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Sokoleč	45	875	65,8	17,8	3-25

Ráno 8.5. pondělí

Probouzím se do světla a vycházejícího slunce. Nad loukou je ranní opar, všude klid, není důvod si ještě nepospat. Dig.

Probudil jsem se zase dřív než Jarka. V kolik to bylo ale hodin nevím. Chvilu jsme jen tak leželi, ale přestalo mě to bavit. Začal jsem štrachat po Psionku a přitom se mi podařilo probudit Jarku. Ach jo, to jsem nechtěl. Ale nevadí, Jarka se stejně nenechala moc vyrušovat a pokračovala dál

v započaté činnosti, tedy spánku.

Vkt.

Znovu se probouzím. Ostatní taky. Zase se válíme. Ale ne moc dlouho. Dig.

Za čas se ale i Jarka probrala k životu. Pod borovicemi jsme zase nespali, i když jsme k tomu měli asi nejbližší, takže jsem se na přípravě snídaně podílel zase i já. Jarka si udělala kafe, udělal se čaj. Labužnice Jarka si připravila ještě kaši. No a něco málo (já) a něco více (Jarka) se pojedlo. Já totiž nejsem zvyklý ráno brzy po probuzení moc jíst. A navíc jsem už neměl co ☺. Tedy vlastně ☺

I ostatní se už probudili a prováděli celkem podobné úkony jako my. Já jsem si vzpomněl na jednu zajímavou věc. Jak je nespravedlivé, že se dámské záchody staví všude tak daleko od noclehu. Holky, chudinky, musejí pořád chodit někam daleko do křoví, kde je ani my, muži ochránci nemůžeme hlídat. No nic, to byla jen taková odbočka. ☺

Vkt.

Snídáme, balíme a odjíždíme. Počasí nám přeje. Svítí slunce, je teplo, ale trochu pofukuje.

Dig.

Nejdříve zpátky po stejné polní cestě na silnici. Zase jsem si připadal jako blázen, když jsem na té hrbolaté cestě poskakoval nahoru a dolů. Konečně silnice, konečně asfalt. Zahuli jsme doprava, zařadili se do řady, hodili tam vyšší rychlostní stupně a uhaněli pryč.

Pořád jsme byli uvnitř vlakového zkušebního oválu. Prvním znakem civilizace byla vesnice Sokoleč. Normální vesnice, která mne ničím nezaujala. Snad jedině první letošní čáp na komínu. Moc dlouho jsme se ale nezastavovali a jeli dál. Před výjezdem na další přejezd kolejí jsme viděli Pendolino. Jedoucí!!! Někam na Ostravu. Druhé Pendolino sporádané stálo na kolejišti zkušebního okruhu v prostoru Železničního výzkumného ústavu. Takhle to vypadalo, že má pořád ještě zamrzlé cédé romy, jak to zpívá Jarek Novhava

Vkt.

Jelo se pořád dobře, takže jsme se zakrátko dopravili až do Peček. Tak tady jsem taky ještě nebyl. Zastavili jsme na křižovatce a Jana se poradila s mapou kam dál. Rovně a doprava. Vyjeli jsme z Peček a mířili na sever. Kousek za obcí jsme zastavili u několika stromů a keřů. Proč asi. Že se prý půjde za roh. Jenže nikdo se k tomu neměl. Až Jarka přerušila trapný okamžik a obětovala se. Přitom jsme si nemohli nevšimnout vedení 400 kV, které vesele bzučelo nad našimi hlavami. Rozpovídali jsme se nad čísly stožárů. Jarda něco říkal, a já jsem slíbil, že se doma podívám. Tak tady to je. U silnice by měl být stožár č. 557. Víc nevím, v atlasu nejsou všechny stožáry, jen některé.

Kromě stožárů položil Jarda také záludnou poznámku, že kromě Peček někde existují i nějaké Pečičky. Bohužel to ale řekl v nesprávné společnosti. Nemohl vědět, že je nejen znám, ale že jsem v nich i dvakrát byl. Takže jsem mu řekl že jsou, ale že jsou úplně jinde. Snažil se to ještě zachránit logickou otázkou kde. „U Milína. On tam bydlí můj kamarád.“ Tak příště. ☺

Jeli jsme dál. Před námi byl zase přejezd přes dálnici. Do kopečka vedli dva starší lidi svoje kola, zatímco my jsme tu vyvýšeninu celkem bez problémů vyjeli. Ty převody...

Výjezd byl po přjetí dálnice vystřídán přeci jen zajímavějším sjezdem a neméně zajímavým nízkým letem po rovině.

Jenže jsme přijeli do Kostelní Lhoty, kterou prochází stará poděbradská, ta silnice, po které jsme včera už jeli. Sem jsme nechtěli. Ale to nevadilo, zase o tak moc jsme si nezajeli. Napojili jsme se tedy na hlavní, tentokrát v opačném směru.

Navíc jsme po ní jeli jen kousek, do Sadské, kde jsme z hlavní uhnuli doleva. Do cesty se nám postavil železniční přejezd a spuštěné závory. Jako

zázrakem se zvedly akorát když jsme přijížděli, takže nás vůbec nezdržely.

Kousek za přejezdem jsme zahrnuli doprava, jeli jsme okolo nějakého stavení, ze kterého se na nás vyřítily dva obrovský čoklové. Ještě že tam byl plot. Takhle jsem se jim mohl celkem bez úhony smát, jak jsou blbý. ☺

Na další křižovatce jsme zahrnuli pro mně celkem překvapivě doleva. Ne že bych to tady znal, to tedy ne, ale můj přirozený orientační smysl mě táhnul spíš doprava. Pravda, můj vrozený orientační smysl se už taky párkrát docela slušně seknul.

Cesta doleva nás navedla na přejezd dálnice. Na vrcholu kopce proti nám jela Oktávka a z neznámého důvodu na nás zatroubila. Že by mu vadilo, že jsme nebyli úplně přesně v řadě za sebou? On taky zrovna nebyl na pravé straně silnice. Nic se ale nestalo, jenom jsme si asi oba mysleli něco o inteligenci toho druhého. Za přejezdem jsme uhnuli na takovou malinkou silničku, spíš cestu než silnici. Potkali jsme na ní pár cyklistů, jinak snad nic. V cestě nám byl zase železniční přejezd se závorami, které byly zase dole. Ještě dost daleko od nás ale přejel vlak a závoru se před námi zase zvedly. To jsme ale měli štěstí. Za námi zase musely jít dolů, protože už projížděl další vlak. Že by měl Dig na kole zabudované další zařízení, o kterém nám ještě nerekl...?

V kopci u další vesničky (mapa mi teď říká, že to byly nějaké Hořany) byl výběh s dobytkem. Protože se jednalo převážně o krávy, tak je označení „výběh“ docela zavádějící, já vím. Možná spíš „výleh“. Možná mi nějaký zemědělec napoví jak se tomu říká normálně.

Nějaký rejpal by si ale také mohl klidně rýpnout, že absolvent zemědělské univerzity by to měl vědět sám. Neví. ☺ Krávy byly nicméně nádherné a ani nevypadaly šíleně. Ony ale rozhodně při pohledu na nás totéž tvrdit nemohly.

Za vesnicí na nás čekal příjemný kopec, který jsme si spolu s Hankou

zase vychutnávali na chvostu. Byla to taková pohoda, že jsem si do toho šlapání dovolil přikusovat Horalku.

No a podle nezvratitelných přírodních zákonů (které porušil snad jen Honzik na létajícím kufru v seriálu Arabela) po stoupaní následovalo klesání. Kdyby se nám do cesty nepostavilo auto, které jelo až moc pomalu, bylo by to ještě lepší. Zvláště Hanku to dost omezilo, protože jela přede mnou a ten ignorant v autě před ní docela nevysvětlitelně brzdl.

Přecijen jsme se ale dostali do Poříčan. Protože jsme už nějaký čas jeli, rozhodlo se, že tady půjdeme na oběd. Ted už tedy jenom najít vhodný podnik. Chvilku to vypadalo, že to bude nějaká countryová hospoda. Alespoň jsem si to myslel, když jsme na nějaké křižovatce zahýbali doprava. Vlevo jsem ale zahlédl ostatní před tou hospodou. Zatočil jsem tedy k nim a na Hanku jsem zavolal, aby tam jela taky. No jo, jenže když jsem se k ostatním přiblížil, tak se ukázalo, že jsem tam jet neměl, snad proto, že tam je zavřeno. No nic. Jeli jsme tedy dál.

Vkt.

Až u nádraží je hospoda, kde nás uspokojili, aspoň co se hladu týká. Během čekání se k nám přitočil starý chlap a snažil se nám vnutit ideu o návštěvě hasičského muzea. Nechal nám k nahlédnutí kroniky s mnoha fotkami. Vypadalo to dobře a tak jsme mu přislíbili účast.

Po zaplacení se tam přesunujeme. No to je síla! Celé slavné hasičské muzeum je umístěno v prádelně paneláku a sestává se z mnoha úpňných kravin, ale má tu i některé skvosty. Má tu i kamaráda. Oba mají vysoké hasičské hodnosti a oba tím žijou. Oba jsou senilní a oslovují se „dědku“. Koukám po ostatních jak se s prvotním šokem vyrovnávají. Je to na nich znát, ale zachovávají dekórum a hlavní hasič je šťastnej jak blecha.

No, tak to by snad stačilo. Pojedem. No a dál už se vlastně nedělo nic zvláštního.
Dig.

Tedy pokud se nezmíním o tom, že nám při pobytu v restauraci nejspíš místní omladina skladající se ze dvou děvčat odcizila dvě plyšové rybičky od panáčka narozeninářka Viktora. Jednalo se o Nema a Doris. Já přišla o zapomnětlivou rybku a Jarka o oranžového hrdinu.
Hnk.

Nejdřív Hanka a potom i Jarka zjistily, že jim oběma zmizel z kola dárek co dostaly k narozeninám. Plyšové rybičky. Nějaký svině jim je z kola ukradly. Dárek, který oběma květinám měl udělat radost, se teď stal kořistí

nějaké lidské bestie, pravděpodobně těch dvou holek, co seděly opodál. Hrozně mě to naštvalo. Ani ne tak kvůli jejich ceně, ta zase tak závratná nebyla, ale protože to byl dárek. My jsme s tím nic dělat už nemohli, ale jsem přesvědčen, že se jim to jednou vrátí...(třeba je osouloží nějakěj starej, hnusnej, špinavej a páchnoucí bezdomovec...) Vkt.

Zdeněk vyslovil přání nás opustit, otočit to a mazat do práce. Tak jo, čáááuuuu... a odjel. A my si jedeme svou cestou. A tak si tak jedeme a po pěti kilometrech přijždíme na křižovatku. A z ní nám naproti jede Zdeněk. Co to... kdo to... proč to... To je Matěj! Vysvětlil nám, že sice má mapu, ale nějak né všechno vyšlo. Prý jel zkratkou přes pole... Hm, aha. Tak podruhé ahóóóóój...

No a po odeznění zábavy pokračujeme. Cestou jsme to taky vzali přes pole. Ale po cestě a díky Janě jsme věděli kde jsme. Dig.

Jak kdo.

Vkt.

A protože to odsejpal rychleji, než jsme čekali, stavili jsme se ještě na jedno v Zelenči. No a potom na Dehtáry, Radonice, do Prahy. Dig.

Až tady, v Satalicích, jsem se zase chytnul.

Vkt.

Ještě jeden malý odklon od obvyklé trasy. Jde o to, že v Kyjích rozkopali snad všechny silnice a tak pro náš průjezd zbývá jen panelová cesta po břehu rybníka. Pak už všechno šlo normálně. Vyjeli jsme Hrdlořežský kopec, vzali to sídlištěm na Malešickou a po ní až na Basilejské náměstí. Pak parkem Na Parukářce na Olšanské náměstí a z něj Ondříčkovou nahoru na Vinohrady. A jsme před barákem. Je neobvykle brzo.

Tak a to je konec. Kromě totálního organizačního krachu při seznání pračlenů Hells do Květnice se mi výprava velmi líbila. Dig.

Poprvé jsme letos na výpravě trvale nemrzli a nezmokli! Navíc žádná ulítlá kilometráž a ani stres kolem stříhání vlaku. A ještě jsme si dovezli plno nových báječných dárečků a maximálně originální trička Hells vlastní výroby. Co víc si přát?
Hnk.

Všem Vám, kdo jste měli kdy co do činění s námi, děkuji za účast a přeji úspěšnou aplikaci do života toho, co jste se u nás naučili

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	48	945	69,7	18,4	15-28

Celková technická data:

Účast

Devět slavicích...: Dig, Viktor, Hanka, Jarka, Jana, Jarda, Přítelka, Michal, a Velký Jan.

Oficiálně přiznaná
kilometráž

220 km

Příště

Předletní

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Květnice	Kostelní Lhota
Malešice	Úvaly	Poděbrady
Štěrboholy	Tlustovousy	Sokoleč
Dubeč	Horoušany	Pečky
Kolovraty	Čelákovice	Kostelní Lhota
Svěstice	Toušeň	Sadská
Ondřejov	Káraný	Hořany
Stříbrná Skalice	Svatý Václav	Poříčany
Štíhlíce	Lysá nad Labem	Zeleneč
Doubravčice	Hradištko	Dehtáry
Masojedy	Sadská	Radonice
Škvorec	Kersko	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Plošan (Plš), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan, Vl. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2006
Dig & Hnk & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz